

EXISTEN HECHOS

que son susceptibles de que sirvan de referencia a la sociedad para no reincidir en supuestos equivalentes, por ejemplo, el caso de las preferentes y el de las hipotecas que fueron contratadas sin tener un conocimiento cierto y completo de las consecuencias que de las mismas podían derivar. Votando no se formaliza un contrato, pero no es difícil encontrar puntos coincidentes con él, no votar es delegar en los que votan, puede ir en perjuicio de una de las virtudes de la democracia: la pluralidad, la cual es incompatible con las mayorías excepcionales, en el mundo es muy raro que éstas se produzcan. Con la incorporación en el vocabulario político de la palabra miedo, se consigue que el oyente confunda prudencia, comedimiento y seguridad

en la actuación con miedo y ello le conduzca a la imprudencia de hacer lo que no le conviene, se conoce por "dejarse llevar". Los actos que para ser ejecutados necesitan del débil recurso de mencionar al miedo, dan miedo en sí mismos, por tanto, la acción de depositar el voto en la urna requiere un previo ejercicio liberatorio, éste puede consistir en despejar todas las incógnitas del mensaje que va unido a la papeleta. El miedo, en general, aparece cuando se percibe algún peligro, hace que las cosas se valoren en su justa medida y posibilidades. El personaje aguerrido v estúpidamente valiente que no tiene miedo es una figura decadente, en vías de extinción, lo que vale en la vida real es la capacidad de prevención para evitar accidentes o situaciones de riesgo que, evidente, no se desean, por tanto es irresponsable lanzarse a la piscina sin tener ni idea de cómo mantenerse a flote. Nada más desestabilizante para el elector que no saber con exactitud para qué va a ser utilizado su voto, muchos, además, con muy buen tino, se resisten a que su voto secunde actuaciones que a priori se presentan como ilegales. Se pide a los ciudadanos un acto de fe excepcional y sin precedentes, por lo menos los actos de fe cristiana se nutren de 73 libros, contenidos en uno, que se leen y meditan desde hace cientos de años; ahora no, ahora se pide un acto de fe sin que haya nada definido, ni por supuesto, escrito. Todo es demasiado aleatorio considerando que el voto es irreversible.

GRACIAS A LA DRA. VILLANUEVA

LAURA ROMERO RECHE | Granollers

En nombre de mi abuelo, Francisco Reche Martos y de la familia, agradecemos a la Dra. María José Villanueva del Hospital de Granollers, el trato tanto profesional como humano que ha tenido con mi abuelo. Personas como ella hacen más fácil llevar una enfermedad o en este caso a un señor de 97 años. Gracias.

AGRADECIMIENTO A LA FUNDACIÓ VALLPARADÍS

AURORA PÉREZ CORTES | Granollers

Los familiares de Josefa Cortes Castelló, quieren hacer públicos y extensivos la satisfacción y el agradecimiento que sentimos por la excelente profesionalidad, destacando principalmente la calidad humana demostrada por todo el equipo (doctoras, enfermeras y cuidadoras) a lo largo del tiempo en que estuvo ingresada en la unidad de psicogeriatría de la Fundació Vallparadís, Residència l'Ametlla. No os rindáis y seguid como hasta ahora, aunque vemos que el trabajo realizado con personas dependientes, vulnerables y enfermas no esté realmente valorado por los organismos competentes. Ánimo y muchas gracias por todo.

ALS CATALANS DE COR

JOAN SALA VILA | Granollers

Benvolguts vallesans: Perdoneu la meva gosadia. El dia 25 de novembre és a l'abast de la mà. La Catalunya de tots els que la tenen per mare té el mateix dret que altres pobles del planeta a ser lliure. Ningú està legitimat a arrabassar-los la seva llibertat. La llibertat és un dret natural que malauradament es manipula amb lleis positives dictades per humans. Malgrat totes les manipulacions el dret natural no té carta de caducitat. No existeix cap llei humana superior a la natural, però dissortadament massa sovint no és respectada per persones que es creuen ser superiors, auto-atribuent-se poders absoluts, fent-se déus. Aquest dret l'usurpen emparant-se en factors que han d'estar al servei de les persones, no les persones al servei de l'economia, la cultura, la política i la religió. El deure de l'economia és vetllar pel bé material de tota la humanitat i és un crim no complir-lo. La política té la responsabilitat de procurar una convivència en pau i digna. No fer-ho la història ho jutjarà. Cap de les dues compleixen els seus deures. Economia i política són els grans enemics dels drets dels pobles, col·laborant-hi, a vegades, dissortadament, la religió. Però la història ens ensenya que no es pot defallir en la lluita per la justícia. Només la convicció popular té prou capacitat per portar la nau a port. Els catalans de cor que defensen els seus drets naturals respectant els dels altres pobles, seran els veritables campions de la independència. Gaudint la meua llibertat em sentiré més company de camí dels amics lliures d'altres nacions. El dret a la independència afavoreix la relació entre iguals. Ser lliure no és ser enemic. Sense llibertat no hi ha amistat. La base de la verdadera pau internacional rau en l'amistat entre els diferents pobles. Mai un tractat internacional ha estat una garantia fiable. Catalunya compleix totes les condicions de poble amb identitat pròpia i per això necessita la independència. Jo, el dia 25, votaré independència. Espero que tots els vallesans, catalans de cor, també.

LES MANIFESTACIONS

PERE PI CABANES | Sant Hipòlit de Voltregà

Segons tinc entès, el dret a manifestar-se està garantit per la Constitució. Ara, el que no crec és que es tingui garantit ni el lloc ni les hores que es pot fer. De la manera que avui tot està legislat, és a dir, el futbol als camps de futbol, el teatre als teatres... dono una idea als pares de la pàtria: Per què es legislen uns llocs determinats i hores determinades (també hi ha molts locals públics que han d'obrir o tancar a una hora determinada) per manifestar-se..? Jo buscaria un bon lloc on no empenyessin l'altra gent, que no els han fet res i segur que, interiorment, quan veuen que no podran arribar a l'hora allà on van, segur que es recorden de tota la família dels manifestants.

Com que sempre es fan a les capitals de província, a Barcelona buscaria un bon lloc a la serra de Collserola i l'acotaria com si fos reservat per a les manifestacions de tots els barcelonins. Després, assenyalaria una bona hora, com pot ser entre les dues i les quatre de la matinada, ja que és bo llevar-se de bon matí. I si plougués i fes mal temps, millor, ja que això enforteix el cos i el dia de demà podrien fer una Olimpíada dels Manifestants i podrien guanyar la medalla d'or al Perfecte Manifestant, perquè els que no l'haguessin palmat per les pulmonies i la selecció natural, podrien aguantar molts anys i dedicar-se a "sus labores".

Perquè, sinó, sempre és una minoria que fa la punyeta a la majoria i en canvi allí dalt no molestarien ningú i es realitzarien, paraula tan de moda avui dia. Això, naturalment, és el somni d'una nit de primavera sense son d'un jubilat que ja no és ni de la tercera edat, sinó de la quarta, però que malgrat això, encara no repapieja.

VICTUS

MARTÍ MANCILLA MUNTADA | Granollers

Després de llegir pràcticament tota la seva escassa obra literària he descobert un altre Sánchez Piñol més madur, més historicista i més crític. Un Albert Sánchez Piñol que amb *Victus* crec que marca un punt i a part de tota la seva obra anterior i tal vegada obri els ulls a molts catalans i castellans —per què no— que encara desconeixen realment la nostra pròpia història. Una història amb fracassos però també amb èxits que Sánchez Piñol ha sabut retratar com pocs ho han fet anteriorment, tot demostrant alhora unes encertades afirmacions del prestigiós historiador català Joan B. Culla que no voldria en cap cas passar per alt: *un huracà d'aire fresc que en qualsevol cas desfà el mite de 1714 amb més potència.*

POBRES DIPUTATS, NOMÉS COBREN 3.000 EUROS

PERE PI CABANES | Sant Hipòlit de Voltregà

Com è els diputats "només" cobren 3.000 euros mensuals, malgrat que s'oblida, ves quina casualitat, d'afegir-hi els "complements", que segons el diputat Guillermo Collarte, un diputat de a peu, arriba a cobrar 5.100 euros i que aquest també es queixava que tampoc arribava... "Quién los pillara"!

Si no arriben, jo els dono una magnífica solució... que pleguin d'una vegada i es busquin una feina al sector privat.

Segur que cap ni un ho farà... aleshores de què es queixen, si avui dia són uns privilegiats, que la majoria no es guanya pas el sou que cobren.

I ella amb 120.715 euros a l'any... sobren els comentaris.